

– Han har ingen tydlig startelva, ingen spelidé, inget tydligt system och, värst av allt, han har inte hittat ett försvar som håller, skrev ansedda France Football.

Regissören Stéphane Tournu-Romain är en av Domenechs vänner, han har använt honom som skådespelare i ett flertal pjäser. Han förstår inte antipatierna.

– Jag är chockad av att han väcker en sån störtflod av hat, säger han. Men han står stadigt. Stolt trots alla överdrifter. Jag är inte överraskad över att han står emot, även om han ibland, ensam i badrummet, måste känna sig upprörd och säga sig själv att "det är inte enkelt"

Lärde sig leda

Så hur klarar man av det här? Hur står man stadigt i den sortens storm?

För att förklara det måste vi se vad som fostrade fenomenet Domenech.

Han föddes i Lyon 1952. Hans katalanske far, Raimundo, hade stridit mot Franco, tjänstgjort i Främlingslegionen och flytt, illegalt, till Frankrike efter andra världskriget. I Lyon träffade han Germaine, kvinnan som blev mor till Raymond och hans två bröder.

Familjen bodde i nybyggda arbetarbostäder i efterkrigstidens Lyon. Raymond härdades på fotbollsplanen och skrevs tidigt in i Olympique Lyon.

Redan som femtonåring – när Germaine lämnade familjen för en ny man – fick han ta ett stort ansvar hemma, särskilt som pappans franska var begränsad.

Han axlade ansvaret, han lärde sig leda en grupp. Han slet sig till en fin spelarkarriär, med två ligatitlar och åtta landskamper. Under de sista åren utvecklade han ett nära samarbete med Aimé Jacquet (världsmästartränaren 1998), som öppnade vägar in i förbundet.

Domenech tränade Mulhouse, han förde upp Lyon i Ligue 1, tack vare Jacquet fick han ta över U21-landslaget. Överallt stack han ut med sina nedärvda krav på disciplin, sitt intresse för astrologi, sin passion för teater.

– Skådespelaren är en spelare, regissören är en tränare, förklarade han i en intervju.

Under de åren formades hans ledarskap: En sträng auktoritet som spelade teater på fritiden, och som tyckte om att synas.

Den 11 juli 2004 tog han nästa stora steg. En och samma kväll blev han fransk förbundskapten och far till en liten dotter.

Han gav flickan namnet Victoire. "Seger".

En skalle från guld

Domenech var en Zidane-skalle ifrån VM-guld 2006, men sedan dess har hans lag präglats av splittringar och misslyckanden.

I mars i fjol presenterade France Football en stor opinionsundersökning. En av tre trodde att landslaget skulle missa VM. Nästan hälften höll Domenech ansvarig, bara en av åtta tyckte att han ändrat sin ledarstil sedan EM-fiaskot.

Den 18 november blir Frankrike ändå VM-klart, tack vare en amoralisk hands av Thierry Henry.

Samma vecka avslöjas Domenechs VM-bonus: 862 000 euro, dubbelt så mycket som många spelare.

Domenech går omedelbart till motattack.

– Siffrorna är sanslösa, säger han. Jag försäkrar att det är långt ifrån sanningen. Det är en ren lögn.

För att ingen ska tvivla slår han fast i direktsänd tv i TF1:

– För att vara tydlig så är min bonus mindre än hälften av det där.

Problemet är inte att ingen tror honom.

Problemet är att France Football får fatt på dokument, direkt från fotbollsförbundets innersta kärna. De visar i och för sig att siffrorna inte stämmer, men framför allt visar de att Domenechs löften inte gör det heller.

Nej, han har inte fått 862 000 euro i bonus.

Men han har fått 826 000 euro.

På förstasidan publicerar tidningen ett montage av Frankrikes förbundskapten. Det enda som ser lite udda ut är hans näsa.

Den är en halvmeter lång.

Sista hemmamatchen

Den 26 maj 2010 går Domenech för sista gången ut till en hemmalandskamp. Laurent Blanc ska ta över efter VM, Frankrike möter Costa Rica före avresan till Afrika.

Läktarna i Lens är en imponerande syn, en koreografi i rött-blått-vitt täcker folkhavet, 4?000 ballonger stiger mot himlen, och när speakern ropar upp spelarnamnen hälsas de med jubel. Till slut är bara ett namn kvar.

– Förbundskapten... Raymo...

Då ersätts jublet av våldsamma burop.

Domenech är van, det har varit så på alla franska arenor de senaste åren. Han är mer ovan vid reaktionerna efteråt. Lassana Diarras frånvaro har tvingat honom att byta spelsystem, och 4-3-3 funkar direkt. Frankrike vinner (2-1), Gourcuff och Ribéry är bättre än på evigheter. Tv-experten Christoph Dugarry är överraskad: